

ੴ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

—:०:—

ੴ. ੨੫।

ਰੱਬੀ ਸੱਦਾ

ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ ॥

ਸਦੁ,—ਲਫਜ਼ 'ਸਦੁ' ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਵਾਜ਼'।

ਇਹ ਲਫਜ਼ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲਫਜ਼ 'ਸ਼ਬਦ' (शब्द) ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ 'ਸੱਦ' (सद्), ਜੋ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਭੀ 'ਸਦੁ' ਹੈ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਤਾਲਵੀ 'ਸ਼' (श) ਦੇ ਥਾਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਦੰਤਵੀ 'ਸ' ਰਹਿ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ (ब्द) ਦੇ ਥਾਂ ਇੱਕ ਅੱਖਰ 'ਦ' ਦੀ ਹੀ ਦੋਹਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਰਹਿ ਗਈ।

ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ 'ਸਦੁ' ਹੈ, ਏਥੇ ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ 'ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੱਦਾ।'

ਜਗਿ ਦਾਤਾ ਸੋਇ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ਜੀਉ ॥
 ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਏ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥
 ਅਵਰੋ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਕੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥
 ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਰਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹੇ ॥
 ਆਇਆ ਹਕਾਰਾ ਚਲਣਵਾਰਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥
 ਜਗਿ ਅਮਰੁ ਅਟਲੁ ਅਤੇ ਲੁਠਾਕੁਰੁ ਭਗਤਿ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਜਗਿ,—ਜਗ ਵਿੱਚ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਦਾਤਾ,—ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਇ,—ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ,—ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ॥ ਸਮਾਵਏ,—(ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ) (ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ) ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਲੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਨ ਜਾਣਹਿ,—ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ; (ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ) ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥

ਨੋਟ ! ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ਲਫਜ਼ “ਜਾਣੈ” ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਵਿਚ “ਜਾਣਹਿ” ਹੈ ॥ ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਲਫਜ਼ “ਜਾਣੈ” ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ (Present Tense) ਅੱਠ-ਪੁਰਖ (Third Person) ਇਕ ਵਚਨ (Singular Number) ਹੈ ॥ ਏਸ ਸਾਰੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ‘ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ’ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੈ, ਸੋ ਲਫਜ਼ ‘ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ’ ਏਸ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ‘ਕਰਤਾ’ (Subject) ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—(ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ) ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥

ਤੀਜੀ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਲਫਜ਼ ‘ਜਾਣਹਿ’ ਹੈ, ਇਹ ‘ਜਾਣੈ’ ਦਾ ਬਹੁ ਵਚਨ (Plural Number) ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ‘ਗਾਵੈ’ ਤੋਂ ‘ਗਾਵਹਿ’ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਜਾਣਦੇ ਹਨ’। ਜਿਵੇਂ ‘ਸਤਕਾਰ’ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਲਫਜ਼ ‘ਪ੍ਰਭ’ ਦੇ ਨਾਲ ਲਫਜ਼ ‘ਜੀ’ ਵਰਤ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਕ੍ਰਿਆ’ ਬਹੁ ਵਚਨ (Plural Number) ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ :

“ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ”

ਤਿਵੇਂ ਏਥੇ ਭੀ ‘ਸਤਕਾਰ’ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕ੍ਰਿਆ ‘ਜਾਣਹਿ’ ਬਹੁ ਵਚਨ ਵਿਚ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—(ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ) ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਕੈ,—ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ।

ਧਿਆਵਹੇ,—ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਛੰਦ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਕੇ ਇਹ ਲਫਜ਼ ‘ਧਿਆਵਹਿ’ ਦੀ ਅੰਤਲੀ (ਿ) ਨੂੰ (ੰ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ‘ਪਾਵਹੇ’ ਲਫਜ਼ ‘ਪਾਵਹਿ’ ਤੋਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ‘ਸਤਕਾਰ’ ਵਾਸਤੇ ਉਪਰ ਲਫਜ਼ ‘ਜਾਣਹਿ’ ਆਇਆ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਇਹ ਲਫਜ਼ ‘ਧਿਆਵਹੇ’ ਅਤੇ ‘ਪਾਵਹੇ’ ਹਨ; ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ—(ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ) ਧਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, (ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਸਾਦਿ,—ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ। ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ,—(ਗੁਰੂ) ਨਾਨਕ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਲ। ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ,—ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।

(੪)

ਹਕਾਰਾ,—ਹਾਕ, ਸੱਦਾ । ਚੱਲਣਵਾਰਾ ਹਕਾਰਾ,—
ਚੱਲਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ।

ਅਰਥ :

ਜੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਗਤ ਵਿੱਚ (ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ) ਦਾਤਾਂ
ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੇ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਕਰਨ
ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, (ਉਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
ਵਿੱਚ) (ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਾਹੀਂ
ਲੀਨ (ਰਿਹਾ) ਹੈ, (ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ
(ਉਸ ਵਰਗਾ) ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ।

(ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ) ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ
ਬਰਕਤ ਨਾਲ, (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ
(ਉਸ ਵਰਗਾ) ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ (ਰਹੇ) ਹਨ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ
'ਨਾਮ' ਨੂੰ ਧਿਆਉਂਦੇ (ਰਹੇ) ਹਨ; ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਉਹ ਉੱਚੇ ਦਰਜੇ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ।

(ਜਿਹੜਾ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨਾਮ
ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਸੀ, (ਧੁਰੀਂ) ਉਸ ਦੇ ਚੱਲਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਆ ਗਿਆ;
(ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ) ਜਗਤ ਵਿੱਚ (ਰੰਹਿਦਿਆਂ)
ਅਮਰ, ਅਟਲ, ਅਤੋਲ, ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ । ੧ ।

ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇਆ
ਗੁਰੁ ਜਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥

(੫)

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਹਿ ਬੇਨਤੀ
ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜਨਹ ਕੇਰੀ
ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੇ ॥
ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆ ਹੋਇ ਬੋਲੀ
ਜਮਦੂਤ ਕਾਲੁ ਨਿਖੰਜਨੇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪਾਈ
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇਆ
ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥

ਪਦ ਅਰਥ :

ਹਰਿ ਭਾਣਾ,—ਹਰੀ ਦਾ ਭਾਣਾ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ
ਰਜ਼ਾ । ਗੁਰ ਭਾਇਆ,—ਗੁਰੂ (ਅਮਰਦਾਸ) ਨੂੰ ਮਿੱਠਾ
ਲੱਗਾ । ਗੁਰੁ ਜਾਵੈ,—ਗੁਰੂ (ਅਮਰਦਾਸ) ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ,
ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਪਿਆ । ਸਤਿਗੁਰੁ,—ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ।
ਹਰਿ ਪਹਿ,—ਹਰੀ ਦੇ ਪਾਸ । ਹਰਿ ਜਨਹ ਕੇਰੀ,—ਹਰੀ
ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੀ । ਹਰਿ,—ਹੇ ਹਰੀ ! ਅੰਤਿ,—ਅੰਤ ਵੇਲੇ,
ਅਖੀਰ ਦੇ ਸਮੇਂ । ਨਿਖੰਜਨੇ,—ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ।
ਪਾਈ,—ਕੀਤੀ ਹੋਈ । ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪਾਈ,—
ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਬੇਨਤੀ । ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ,—
ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ । ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ,—ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ । ਸਤਿਗੁਰੁ
ਮਿਲਾਇਆ,—ਗੁਰੂ (ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ) ਨੂੰ (ਆਪਣੇ ਵਿਚ)
ਮਿਲਾ ਲਿਆ । ਕਹੈ,—(ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ਕਾਂਹਿਦਾ ਹੈ ।

TO READ THE ENTIRE BOOK PLEASE CONTACT US:

whatsapp: +92-3160770117

email: worldcentreforpunjabi@gmail.com

World Centre for Punjabi, Lahore, Pakistan.